

Uægte børn versus ægte børn

Af Leif Christensen, 28. februar 2011

Uægte børn er et underligt begreb i vores tid, da børn jo nu engang er små mennesker af kød og blod, som jo ikke kan være andet end ægte mennesker, men det er et udtryk, der stammer helt tilbage til meget meget gammel tid og betegner børn, der er født uden for et ægteskab.

Ægte børn derimod er børn, der er født af forældre, der var gift i undfangelsesperioden, eller som - i hvert fald - blev gift med hinanden på et senere tidspunkt, og på den måde legitimerede børnene.

I ældre retsprog betegnes et forhold, hvor en kvinde levede sammen med en mand i et fast forhold uden at være gift med ham, som slegfred, forudsat at de dog kunne ægte hinanden lovligt. Muligvis har slegfredforhold været mere almindelige i hedensk tid end senere, hvor kirken søgte at bekæmpe enhver kønslig forbindelse uden for ægteskabet.

Tegning af Heather Spears

Slegfredforhold medførte i modsætning til ægteskab ingen retsvirkninger for parterne, men en slegfred, som i tre vintre havde optrådt med en hustrus myndighed i huset, skulle ifølge Jyske Lov, 1. bog, kapitel 27, anses for mandens ægtehustru. Det kan ikke udelukkes, at bestemmelsen er blevet til under påvirkning fra kirken i dennes bestræbelser for at gøre ægteskabet til den eneste lovlige samlivsform mellem mand og kvinde. Bestemmelsen anvendtes i retspraksis så sent som i 1500-tallet.

Slegfredbørn var i middelalderen betegnelse for de børn, der var født i et slegfredforhold. Senere udvidedes begrebet til at omfatte alle børn, der var født uden for ægteskab med undtagelse af horebørn, dvs. børn avlet i hor (ægteskabsbrud).

Oprindeligt har slegfredbørn næppe haft ringere retsstilling end ægtebørn. I forhold til moderen var det uden betydning, om et barn var ægtebarn eller slegfredbarn, idet et slegfredbarn arvede sin mor og moderens slægtninge, og de havde på deres side fuld arveret efter slegfredbarnet.

I 1100- og 1200-tallet blev slegfredbarnets retsstilling over for faderen forringet, formentlig pga. påvirkning fra kirken, idet det nu alene tilkom faderen at afgøre, om han ville anerkende barnet som sit. Anerkendelsen skete på tinge, ved at faderen lyste barnet i kuld og køn. Ved anerkendelsen kunne faderen give slegfredbarnet en livsgave eller indsætte barnet som sin livsarving. Ifølge landskabslovene (*love der blev nedskrevet i middelalderen og gjaldt i de enkelte retsområder i de nordiske lande*) og Christian 5.s Danske Lov arvede slegfredbørn kun halv lod i konkurrence med ægtebørn.

Fra 1200-tallet kunne slegfredbørn opnå ægtebarnsstatus, ved at forældrene indgik ægteskab, *legitimatio per subsequens matrimonium*, en retsregel, der indførtes i dansk ret under indflydelse fra kanonisk ret (Katolske Kirke).

I 1500- og 1600-tallet kunne uægte børn ikke blive præsteviet og var udelukket fra gilder og lav.

Den ældre lovgivning indeholdt ingen regler om forsørgelse af slegfredbørn, men denne opgave blev almindeligvis varetaget af moderen. Fra 1700-tallet blev faderen imidlertid efter retspraksis under påvirkning fra naturretten pålagt at bidrage til barnets forsørgelse, og denne pligt blev lovfæstet ved en forordning i 1763.

I gamle dage var det svært at skaffe sig et levebrød og stifte familie, samtidig med at 16-1700-tallet var et samfund, hvor mange indledte et seksuelt forhold før ægteskabet, og hvor et bryllup ofte skyldtes en graviditet. Men ofte var faderen ukendt (soldat, fremmede eller død af pest etc.) og resultatet blev således et barn født udenfor ægteskabet. Den lidt afslappede holdning til den førægteskabelige seksuelle aktivitet førte oftere til det, der blev betegnet som et uægte barn.

I mange hundrede år var seksualiteten og det kristne ægteskab tæt knyttet til hinanden, og indtil det 19. århundrede var udøvelse af seksualiteten uden for de givne rammer ikke blot en synd, men en kriminel handling. Hvis to ugifte personer fik et barn sammen, blev det kaldt "lejersmål", og loven forskrev både en gejstlig straf i form af et offentligt skriftemål i kirken og en verdslig straf i form af skyhøje bøder for forseelsen.

Når en ugift mor fik sit uægte barn døbt i kirken, skulle hun samtidig foran hele menigheden udlægge den rette barnefader. Sognepræsten noterede derefter hver enkelt uægte fødsel i sin kirkebog, og en gang om året indberettede han antallet og forældrenes navne til den lokale øvrighed.

På de private godser med sigt- og sagefaldsret (*ret til bøder, der idømmes i en retssag*) var det godsejeren, som havde pligt til at rejse sigtelse, når der blev begået et brud på loven, og det var samtidig også ham, der havde retten til eventuelle indtægter fra bøder. Det var også godsforvalteren, som havde ansvaret for lejermålsbødernes inddrivelse på de private godser, og det var godsejeren, som nød godt af indtægten.

På krongods og i købstæderne havde kongen retten til bøderne, og den lokale øvrighed måtte hvert år svare for behandlingen af hver enkelt lejermålssag til det kongelige danske rentekammer.

Uægte børn som følge af ikke ægteskabeligt samvær var - ud fra en samfundsmæssig holdning - uacceptable. Det var som regel familien, der måtte tage sig af barnet og den økonomiske byrde, når samfundets net strammede sig om de unge ugifte par. Som regel var det børn af de fattigste gård- og husmænd, der endte med at få uægte børn, ligesom de ugifte fædre generelt var yngre end den gennemsnitlige førstegangsbrydgom (ca. 30 år) og dermed ikke havde nået at lægge en startkapital til side.

Den ugifte mor - der fik en "horeunge" - var meget dårligt stillet i datiden samfund, specielt fordi hun ikke havde ret mange samfundsmæssige rettigheder uden en mand i huset, ej heller en indkomst. Så det endte som regel med at barnet blev sat i pleje, som en slags adoption, hos andre. Det er i de familier, vi finder børn med et forskelligt patronym (efternavn) end plejeforældrene og deres børn.

En far til et uægte barn var ikke altid let at finde. I ældre tid fandtes der kun en faderskabssag, hvis barnemoderen havde anlagt sagen. Hvis hun selv havde mulighed for at opfostre barnet uden hjælp, eller hvis hun fx ved privat overenskomst med barnefaderen havde fået et engangsbeløb, var der ikke nødvendigvis grund til at anlægge en sag. For det uægte barn havde alligevel ingen rettigheder til fx arv efter faderen.

Tidligere havde den ugifte mor således ikke nogen egentlig juridisk pligt til at afsløre, hvem der var far til dét barn, hun havde fået. Når myndighederne alligevel forsøgte at få kvinden til at udlægge en barnefader i fx 1600- og 1700-tallet, skal årsagen findes i moralske forhold. Begge parter havde syndet imod det sjette bud. Derfor skulle de gøre bod og i øvrigt også betale den såkaldte "lejermålsbøde". Kvinden kunne jo vanskeligt nægte, at hun havde født, hvorimod en udlagt barnefar kunne aflægge ed på, at det ikke var ham.

Ved gennemgang af forskellige kirkebøger, som bliver studeret i forbindelse med fx slægtsforskning, er det ikke sjældent at udtrykket uægte børn findes. Præsterne var gode til tydeligt at registrerer, at der var tale om uægte børn. Ofte står det endda, hvor moderen havde opholdt sig på 10-måneders dagen før fødslen, da det var den kommune, hvor barnet var undfanget, som skulle betale for barnets forsørgelse af deres fattigkasse, hvis moderen ikke kunne forsørge sit barn selv.

Tilbage i 1700- og 1800-tallet var en stor procentdel (*helt op til 10-12 %, og i nogle egne af landet helt op til 20 %*) af alle fødte børn født som uægte børn. Det var dog ikke alle, som voksede op som såkaldte uægte børn, da mange blev legitimeret i løbet af de første leveår, ved at moderen indgik et ægteskab enten med faderen eller en anden mand. Der var dog også en del børn, som voksede op hos deres moders forældre i den tro, at det var de rigtige forældre.

Faderen til et uægte barn kunne fra 1763 pålægges at betale et bidrag til barnets forsørgelse, men han kunne dog indtil 1919 afsværge sig faderskabet.

Fra 1937 blev det indført, at der kunne tages blodprøver for at fastslå faderskab til børn født uden for ægteskab. Lov af 7. maj 1937 ligestillede i højere grad børn i og uden for ægteskab, mens Lov af 18. maj 1960 om børns retsstilling helt ophævede sondringen. I perioden 1924-65 var børn uden for ægteskab under syv år sat under offentligt tilsyn.

Omkring år 1900 afløstes betegnelsen uægte børn af begrebet børn født uden for ægteskab.

Mens lovgivningen var utvetydig og hård, var den sociale praksis anderledes dobbelttydig. Tilbage blev dog en del børn, der måtte leve med den nedsættende betegnelse "uægte". Blandt de børn, som blev sat i pleje allerede som spæde, var spædbørnsdødeligheden blandt dem – helt op til 1960 – omkring det dobbelte af ægtebørns.

Forskellen mellem børn født i og uden for ægteskab, bl.a. i arvemæssig henseende, blev ophævet ved børnelovene fra 1937 for børn, der blev født efter 1.1.1938.

Når et barns forældre ikke er gift med hinanden ved barnets fødsel, har moderen forældremyndigheden alene, uanset om forældrene bor sammen, men forældrene kan aftale, at de skal have fælles forældremyndighed og anmelde dette til statsamtet.

For børn født efter 30.6.2002 er denne registrering af faderskab yderligere automatiseret. Derved får den registrerede fader og moderen samme rettigheder i forhold til barnet som gifte forældre. Et barn født uden for ægteskab har i dag ligesom ægtebørn arveret efter begge forældre.

Lovgivningen:

Tiden indtil Danske Lov (før 1683)

Ægtebørn

Tidligt var barnets retlige stilling helt afhængig af forældrenes ægteskabelige status. Dette gjaldt også for spørgsmålet om forsørgelse (og dermed om bidrag). Efter landskabslovene havde fx ægtebørn ret til at blive forsørgt af forældrene.

Slegfredbørn og horebørn

Slegfredbørn var en mands børn med en frille eller konkubine, med hvem han levede sammen. Oprindeligt har slegfredbørn næppe været ringere stillet end ægtebørn, slet ikke, hvis faderen havde anerkendt barnet som sit. Slegfredbørn kunne ved jernbyrd udpege deres far, og faderen kunne antagelig ikke vilkårligt forringe den arveretlige stilling, der tilkom dem.

Horebørn var børn avlet ved et ulovligt samleje med krænkelse af den ægteskabelige troskabspligt. Var den ene af forældrene gift, den anden ugift, var barnet horebarn i forhold til den gifte af forældrene og slegfredbarn i forhold til den anden.

Landskabslovene indeholdt ikke regler om forsørgelse af slegfredbørn eller horebørn.

Danske Lov (efter 1683)

Ifølge Danske Lov fra 1683 var det strafbart at have samleje uden for ægteskab. Ved strafudmålingen kunne manden dømmes til ægteskab. Var manden allerede gift, eller påstod kvinden ikke dom til ægteskab, kunne manden dømmes til at yde et årligt underholdsbidrag til kvinden, og dette blev ofte fastsat under hensyntagen til størrelsen af kvindens udgifter til barnets forsørgelse.

En væsentlig grund til at skride ind over for løbsagtigheden var det forhold, at de børn, der kom ud af sådanne forbindelser indebar et brud på den sociale orden, derved at barnet ikke fødtes ind i nogen social sammenhæng med materiel basis for at besørg og bekoste dets opvækst.

Forordning af 14. oktober 1763

Børn født uden for ægteskab

Da naturrettens tanker vandt indpas i dansk ret, fastsattes egentlige regler om bidragspligt i forhold til børn født uden for ægteskab.

Forordning af 14. oktober 1763 om underholdspligt til børn født udenfor ægteskab var sålydende:

»Fr. ang. at Faderen til et uægte Barn skal lige med Moderen bære Omsorg for dets Opdragelse og efter hans Formue erlægge i det mindste Halvdelen af de Omkostninger, som dets Underholdning udfordrer, til det er 10 Aar gammelt.

Gr. da naturlig Billighed selv tilsiger, at den, som besvangrer et Qvindfolk og med hende avler et uægte Barn, bør lige med Moderen tage Deel i den Byrde og de Omkostninger, som Barnets Underhold og Opdragelse udkræver; men det dog ofte er erfaret, at en og anden saadan Barnefader har søgt at unddrage sig fra at opfylde denne naturlige Pligt, og at kaste al Byrden af Barnets opdragelse paa Moderen, det besovede Qvindfolk alene, som derved ofte, naar hun er fattig og ellers ingen Tilflugt har, sættes i de bedrøveligste Omstændigheder, hvilket lettelig kan have adskillige farlige og skadelige Følger; Så bliver, til saadant at forekomme og for at forbinde slige Forældre til at efterkomme de dem paaliggende naturlige Pligter mod de af dem avlede Børn, følgende befaleet:

Den, som er Fader til et uægte Barn, skal lige med Moderen bære Omsorg for dets Opdragelse og efter hans Vilkår og Formue erlægge i det mindste Halvdelen af de Omkostninger, som Barnets nødtørftige Underholdning, efter Øvrighedens Skiønnende, udfordrer, og dermed continuere, til Barnet er 10 Aar gammelt. Findes nogen Barnefader herudi vægerlig, skal Overøvrigheden forhielpe Moderen, som har Barnet hos sig eller besørger dets Opdragelse, til at nyde, af hans Løn eller anden Indkomst, det han saaledes skal betale til Barnets Underholdning og Opdragelse.«

Man hævdede således, at naturretten eller naturlig billighed førte til, at forældrene i forening skulle underholde de børn, de havde sat i verden. Faderen blev ganske vist ikke forpligtet til at give børn født uden for ægteskab den standsmæssige opdragelse, som det påhvilede ham at give ægtebørn, idet denne videregående pligt beroede på de borgerlige virkninger af ægteskabet. Den naturlige pligt medførte i øvrigt kun, at faderen skulle sørge for barnets nødtørftige underhold og kun til barnets 10. år.

Selv om forordningen af 1763 fastslog faderens underholdsforpligtelse over for børn født uden for ægteskab, var den alligevel mere en fortsættelse af den allerede herskende retstilstand på området end en nydannelse.

Da det fortsat knob med at få de udlagte barnefædre til at bidrage til børnenes forsørgelse selv om de af øvrigheden skønnes at have midler hertil, blev der ved forordning af 10. december 1790 skabt mulighed for at indsætte modvillige betalere i Forbedrings- og Tugthuset.

Forordning af 10. december 1790

Forordning at uægte Børns Fædre, naar de ikke udrede det Bidrag til saadanne deres Børns opfostring, som dem af Øvrigheden, i følge fr. 14. oct. 1763, paalægges, bør hensættes til Arbeid i forbedrings- eller Tugthuset. Cancell. p. 110. Cancelli brev, 9. apr. 1791, 18. og 25. februar, 9. juni og 7. juli 1792. Henviser til de cancelliskrivelser, som blev udsendt til myndighederne i den forbindelse.

Da fædre til saadanne Børn som ere avlede uden for Ægteskab, undertiden søge at unddrage sig fra den naturlige pligt, at bidrage til disse deres Børns Underholdning og Opdragelse, og de, når Øvrighederne, i følge fr. 14. Oct. 1763,

foranstalte Udpantning hos dem, for den Deel af Underholdnings-Pengene, som paaligger dem at udrede, enten forstille eller pro forma pantsætte deres Gods, og saaledes, ved Underfundighed, overtræde fornævnte retfærdige Bud, saa er det fundet fornødent, at tillægge et Tvangs-Middel, som kan blive tilstrækkeligt til at bevirke dets efterlevelse.

Når uægte Børns fædre ikke betaler det Bidrag til deres Børns Opfostring, som øvrigheden, i overensstemmelse med fr. 14. Oct. 1763, finder billigt; da skal bemeldte Øvrighed lade dem hensætte til Arbejde i Forbedrings- eller Tugthuset, i saa lange Tid, som Fr. 6. Dec. 1743, 14 § fstsætter, i hensigt til dem, som ikke formaae at udrede idømte Strafbøder.

Forordning af 6. december 1743 angaaende idømte Penge-Bøders Inddrivelse og hvorledes den Skyldige, naar deres Betaling en erholdes kand, bør straffes på Kroppen med videre.

§ 14.

Amues Folk skulle forsonde de Penge-Bøder, som ikke formaae at udrede, med arbejde: Mand-Folkene forviser Øvrigheden ved fogden, til den i Provincen commanderende General, som anordninger, i hvilken Fæstning de skulle arbejde; og Qvind-Folkene forviser Stift-Befalingsmanden ligeledes til det Kvindehuss, hvorudi de skulle til Arbejde indsættes. Og haver Øvrigheden tillige i sin udgivende skriftlige Resolution at fastsætte, hvor i lang Tid de Skyldige saaledes på Kroppen skulle straffes. så at deres en Dags arbejde for hver mark Danske, som de ikke kunde betale.

Ved plakat af 28. maj 1825 om behandlingen af sager angående underholdsbidrag til uægte børn, blev det foreskrevet, at Overøvrigheden i de tilfælde, hvor faderskabet indbød tvivl, skulle være moderen behjælpelig med at få sagen påkendt ved politiretten. For at en mand kunne dømmes som bidragspligtig, måtte retten foretage en bevismæssig bedømmelse af sandsynligheden for, at den af moderen udlagte mand var far til det pågældende barn.

Der var endvidere mulighed for, at flere mænd samtidig blev anset som bidragspligtige, hvorefter de hæftede solidarisk for underholdsbidraget.

Pligten udvidedes ved plakat af 6. december 1839 om underholdsbidrag til børn født uden for ægteskab til at gælde indtil barnets 14. år, dog således at bidraget for de sidste 4 år kunne nedsættes, hvis barnet begyndte at "erhverve noget". Det blev endvidere præciseret, at pligten under visse omstændigheder kunne udvides, fx i tilfælde af moderens død.

Med disse senere ændringer bestod forordningen stort set uændret indtil 1908.

Efter 1908

Børn født i ægteskab

Forsørgelsen af ægtebørn må naturligt have været forudsat varetaget i hjemmet efter hjemmets, barnets o.s.v. forhold.

Efter den tidligere gældende ret måtte det vistnok antages, at forældres retspligt til at underholde deres ægte børn kun strakte sig til at sørge for, at de ikke faldt det offentlige til byrde, så at der ikke kunne afkræves dem mere end nødvendigt til børnenes nødtørftige underhold. Forældrenes forsørgelsespligt vedvarede ifølge forudsætningen i Plakat af 19. nov. 1828, indtil forældremagten ophørte, dog måtte de selv efter dette tidspunkt forsørge afsindige børn, såfremt de dertil havde evne.

Der er dog al mulig grund til at antage, at ægtebørn, der forsørgedes i hjemmet, voksede op under langt gunstigere vilkår end børn født uden for ægteskab.

1908-lovene

I 1908 gennemførtes lov nr. 130 af 27. maj 1908 indeholdende "Bestemmelser om Børn udenfor Ægteskab og disses Forældre" og lov nr. 131 af 27. maj 1908 indeholdende "nogle Bestemmelser om Hustruers og Ægtebørns Retsstilling."

Børn født uden for ægteskab

Lov nr. 130 af 27. maj 1908 går i det væsentlige ud på i højere grad end tidligere at sikre også børn uden for ægteskab et forsvarligt underhold. Fædres bidrag forhøjedes således til 3/5 af udgifterne til barnets underhold. Disse udgifter beregnedes iflg. lovens § 1, stk. 2, således:

"Ved Afgørelsen af Bidragspligtens Omfang skal det haves for Øje, at Barnets Forsørgelse bør ske i Overensstemmelse med Moderens Livsforhold, dog saaledes, at den er forsvarlig og ikke ringere end i gode Plejehjem paa den Egn, hvor Barnet forsørges, men heller ikke udover almindelig gode Middelkaar."

Baggrunden for, at bidraget som noget nyt skulle fastsættes efter moderens livsforhold, var at det ved 1763-forordningen kun havde været tanken, at barnet skulle ydes den »nødtørftigste Forsorg«.

Det var muligt at fastsætte lavere bidrag, når omstændighederne talte derfor, ligesom det var muligt at fastsætte højere bidrag, når moderen ikke uden betydelig vanskelighed kunne antages at opfylde sin del af forsørgelsen. Var barnet »frugt af en ved dom fastslået kønsfrihedsforbrydelse«, havde faderen den fulde forsørgelsespligt alene.

Som hovedregel gjaldt forsørgelsespligten nu indtil barnets fyldte 18. år. Bidraget skulle betales forud for hver periode, der dog ikke måtte overstige ½ år. Der indførtes særlige bidrag til barnets dåb, konfirmation, sygdom, begravelse og uddannelse, og der var fortsat mulighed for, at moderen kunne søge om, at faderen skulle betale bidrag til udgifterne ved hendes barsel og underhold i en måned før og en måned efter fødslen.

Reglerne om forskudsvis udbetaling af bidrag samt om Overøvrighedens fastsættelse af normalbidraget var stort set uændrede, jf. §§ 4 og 815.

Ved lovens § 14 opretholdtes i øvrigt den i 1825 indførte regel om, at flere mænd samtidig kunne pålægges bidragspligt. Hver bidragspligtig var ansvarlig for hele bidraget (solidarisk ansvar), men kunne, når han havde betalt det, indkræve en forholdsmæssig andel hos hver af de andre bidragspligtige.

Børn født i ægteskab

Efter lov nr. 131 af 27. maj 1908 havde manden i tilfælde, hvor ægtefællerne levede sammen, pligt til efter evne at sørge forsvarligt for hustru og børn. Betalte manden ikke, kunne hustruen bede Overøvrigheden om at fastsætte bidrag, jf. lovens § 2. Bidraget kunne hun kræve udbetalt forskudsvis, hvis manden ikke betalte i rette tid. Dette var dog betinget af, at samlivet mellem ægtefællerne var ophævet, jf. lovens § 4. Bidraget opgjordes efter samme principper som for børn født uden for ægteskab, jf. lovens § 8.

1937-lovene

Karakteristisk for udviklingen indtil gennemførelsen af 1937-lovene var, at ændringer i den hidtidige retstilstand hovedsagelig blev gennemført for at forbedre barnets økonomiske kår.

Børnelovene af 7. maj 1937 betød her et afgørende brud med den hidtidige retstilstand, idet der ved lovene i princippet gennemførtes ligestilling af børn født i og børn født uden for ægteskab. Et barn født uden for ægteskab fik bl.a. ret til at kende faderen og til at bruge hans navn. Barnet fik også arveret efter sin far.

På bidragsområdet skete der også noget. Faderen til et barn født uden for ægteskab blev således nu pålagt fuld forsørgelsespligt indtil barnets fyldte 18. år.

Børn født uden for ægteskab

Lov nr. 131 af 7. maj 1937 om Børn født uden for Ægteskab fastslår i § 1 følgende:

»Børn født uden for ægteskab har samme retlige stilling i forhold til deres forældre, som ægtebørn, medmindre lovgivningen udtrykkeligt fastsætter andet.«

Af § 3, stk. 2, fremgår det, at der ved fastlæggelsen af målestokken for barnets forsørgelse samt dets opdragelse og uddannelse skulle tages hensyn til begge forældrenes livsvilkår og barnets tarv. Dette var en væsentlig nyskabelse i forhold til tidligere lovgivning, hvorefter det alene havde været moderens livsvilkår, der blev lagt til grund for barnets forsørgelse.

Man opretholdt systemet, hvorefter en eller flere mænd kunne blive dømt som bidragspligtige, hvis de pågældendes faderskab ikke kunne udelukkes, jf. lovens § 14, stk. 2. Hver bidragspligtig blev pålagt fuld bidragspligt og ikke som tidligere, hvor bidraget deltes imellem dem.

Bidragspligten kunne i visse tilfælde udstrækkes til efter det fyldte 18. år, hvis barnet var under uddannelse, dog ikke ud over barnets 21. år, jf. lovens § 20, stk. 5.

Parterne kunne endelig indgå aftale om bidraget, men disse aftaler var kun gyldige, når de var godkendt af Overøvrigheden, jf. lovens § 25.

Børn født i ægteskab

På ægtebarnsområdet understregedes ligestillingen ved, at reguleringen af børnebidrag bestod af henvisninger til visse af bidragsbestemmelserne i 1937-loven. Dette gjaldt således de centrale bestemmelser om bidragspligtens varighed, om de særlige bidrag m.v.

Børneloven af 18. maj 1960

Først ved lov nr. 200 af 18. maj 1960 vedtoges en fælles lov for børn født henholdsvis i og uden for ægteskab. Der havde dog som nævnt allerede været tale om en principiel ligestilling siden vedtagelsen af 1937-lovene. Loven blev udarbejdet på grundlag af betænkning nr. 126/1955 om ændring af reglerne om faderskab. Betænkningen udarbejdedes som led i et nordisk lovsamarbejde. Det foresloges heri blandt andet at ophæve systemet, hvorefter der kunne fastslås bidragspligt, men ikke faderskab.

Yderligere kan nævnes, at der i loven ikke længere findes bestemmelser om den offentligretlige forsørgelsespligt. En skarpere adskillelse af reglerne om henholdsvis den privatretlige og den offentligretlige forsørgelsespligt var allerede påbegyndt ved 1933-loven og fortsattes nu ved børneloven og senere ved forsørgsloven fra 1960.

Kilder:

Den Store Danske
 På sporet af slægten
<http://www.akj-cbj.dk/Malene-Jensdatter.htm>
http://aner.svaner.com/Generalogy/gen_sider/dk/Navngivning.htm
 Anthony Svane og uddrag fra <http://www.viborghistorie.dk>
 Forlaget Grifo

